

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 57/08-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. marca 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. R., K., zastúpeného advokátom JUDr. J. B., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo 17. októbra 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 240/2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. januára 2008 doručená sťažnosť Ing. J. R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) zo 17. októbra 2007 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 240/2007.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uviedol:

«1.1 Žalobou z 07. 11. 2006 podanou na Okresom súde Považská Bystrica som sa proti žalovaným: 1/ S., spol. s r. o., 2/ K., s. r. o. a 3/ S., s. r. o., domáhal určenia, že kúpna zmluva zo 16. 01. 2004, ktorou jediný vlastník a konateľ žalovaného 1/ - S., spol. s r. o. (povinného vo veci výkonu rozsudku Okresného súdu v Považskej Bystrici z 26. 10. 2001, č. k. 5 C 287/01-58 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 29. 10. 2003, č. k. 5 Co 65/02-76) - Ing. J. S. po tom, čo sa 15. 01. 2004 dozvedel, že vo veci začal konať exekútor, t. j. po začatí exekučného konania, previedol nehnuteľnosť vedenú Správou katastra v P. v kat. úz. D. na liste vlastníctva č. ..., vo vlastníctve žalovaného 1/ - cca na 1 mesiac na žalovaného 2/ - obchodnú spoločnosť K., s. r. o. - je absolútne neplatná.

Túto časť mnou uplatneného nároku som odôvodnil tým, že konanie, ktorým v tomto prípade jediný konateľ žalovaného 1/ - S., spol. s r. o., Ing. J. S. úmyselne sledoval nastolenie takého právneho stavu, ktorý by žalobcovi znemožnil (alebo aspoň podstatne sťažil) dosiahnuť uspokojenie súdom priznanej pohľadávky v rámci exekučného konania (...)

Podanou žalobou som sa logicky domáhal aj určenia neplatnosti kúpnej zmluvy zo 04. 03. 2004, ktorou žalovaný 2/ - obchodná spoločnosť K., s. r. o. previedol vyššie uvedené nehnuteľnosť na žalovaného 3/ - obchodnú spoločnosť S., s. r. o. (vklad vlastníckeho práva povolený rozhodnutím Správy katastra v P. č. k. ...). (...)

Na všetko relevantné, čo v priebehu súdneho konania pred prvostupňovým súdom vyšlo najavo a čo účelovo tvrdili žalovaní 1/ - 3/, som reagoval písomnými vyjadreniami, resp. stanoviskami z 19. 01. 2007 a 03. 04. 2007, predloženými prvostupňovému súdu, v ktorých som ďalej podrobne vysvetlil, v súvislosti s „úlohou“ žalovaného 2/ v tomto prípade som navrhol súdu, aby zameral svoje dokazovanie na zistenie, či prípadne vyššie uvedená kúpna zmluva zo 16. 01. 2004 a následná kúpna zmluva z 04. 03. 2004 nie sú simulovanými právnymi úkonmi (právnymi úkonmi urobenými „na oko“) a upresnil najmä naliehavý právny záujem žalobcu na určení neplatnosti žalobou napadnutých kúpnych zmlúv.

1.2 Prvostupňový súd podanú žalobu zamietol a zaviazal ma na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozhodnutiu prvostupňového súdu som podal odvolanie, v ktorom som namietal:

- jednak neúplné zistenie skutkového stavu veci, pretože prvostupňový súd odmietol vykonať navrhnutý dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a

- jednak, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ktoré umožnilo žalovanému 1/ obísť účel a zmysel výkonu predchádzajúceho právoplatného a vykonateľného rozhodnutia toho istého súdu v rámci exekúcie). (...)

Krajský súd v Trenčíne napadnutý rozsudok prvostupňového súdu svojim rozsudkom zo 17. 10. 2007, č. k. 5 Co 240/2007 potvrdil a žalobcu zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania. (...)

Vzhľadom na rozsah a dôvody mnou podaného odvolania, z odôvodnenia napadnutého rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 5 Co 240/2007 zo 17. októbra 2007 nie je zrejmé:

2.1 Z akých dôkazov a z aplikácie akého zákonného ustanovenia vychádzal odvolací súd v tomto prípade pri svojom tvrdení, že: „Žalobcovo právo na zaplatenie dlžnej sumy od žalovaného 1/ bolo priznané právoplatným súdnym rozhodnutím, čo znamená, že jeho právo a právne postavenie nie sú ohrozené, či neisté.“

Tvrdím (na rozdiel od odvolacieho súdu), že veriteľ, ktorému dlžník neuhradí dlh dobrovoľne, môže sa na súde domáhať svojho práva a v prípade jeho úspešnosti je výsledkom súdneho konania rozhodnutie, ktoré dlžníka zaväzuje naplnenie dlhu veriteľovi. Takéto právoplatné rozhodnutie súdu, ktoré má povahu exekučného titulu a oprávňuje veriteľa, aby po tom, čo takéto rozhodnutie nadobudne vykonateľnosť a dlžník dobrovoľne nesplní uloženú mu povinnosť, podal návrh na nútený výkon takéhoto rozhodnutia, pričom tak môže urobiť aj prostredníctvom súdneho exekútora. Exekučné konanie (v rámci ktorého môžu byť postihnuté veci a práva vo vlastníctve povinného, ktoré zároveň môžu byť aj predmetom exekučného záložného práva) sa považuje za pokračovanie súdneho konania a ako jeho integrálna súčasť požíva aj ochranu Článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. (...)

Krajský súd však v odôvodnení svojho rozsudku už nezaujal žiadne stanovisko k tomu, či vzhľadom na konkrétne okolnosti tohto prípadu prichádza aplikácia ustanovení

Občianskeho zákonníka o odporovateľnosti právnych úkonov vôbec do úvahy! (...)

2.2 Z akých dôkazov a z aplikácie akých zákonných ustanovení vychádzal odvolací súd ak sa stotožnil s názorom prvostupňového súdu, že dané právne úkony - kúpne zmluvy, sú platnými právnymi úkonmi. " (...)

Porušenie svojich ústavných práv podľa Článku 46 ods. 1 Ústavy SR vidím predovšetkým v svojoľnej aplikácii § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku krajský súdom, ktorého právne závery podľa môjho presvedčenia v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú z konkrétnych okolností tohto prípadu a zo skutkových zistení, čo porušuje aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa Článku 6 bod 1, prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Je známe, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa musí uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesno-právnom a hmotno-právnom rámci. (...)

Právu na spravodlivý proces zodpovedá povinnosť všeobecných súdov svoje rozhodnutie riadne, presvedčivo odôvodniť a v tom rámci sa adekvátne čo do myšlienkových konštrukcií racionálne a logickým spôsobom vypořiadat' so všetkými dôkazmi, ako i s argumentačnými tvrdeniami uplatnenými účastníkmi konania, pretože v opačnom prípade dochádza k ústavno-právnomu deficitu obdobnému kategórii neústavnosti v podobe tzv. opomenutých dôkazov. Povinnosťou všeobecných súdov je vypořiadat' sa so všetkým, čo v priebehu konania vyšlo najavo a čo účastníci konania tvrdia a navrhujú, ak to má vzťah k prejednávanej veci.»

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal nasledovné rozhodnutie:

„1. Základné právo Ing. J. R. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6, bod 1, prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Krajského súdu v Trenčine sp. zn. 5 Co 240/2007 zo 17. októbra 2007 porušené bolo.

2. Zrušuje rozsudok Krajského súdu v Trenčine sp. zn. 5 Co 240/2007 zo 17. októbra 2007 a vec vracia Krajskému súdu v Trenčine, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Krajský súd v Trenčine je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátovi JUDr. J. B. za dva úkony právnej pomoci vo výške 6.296.- Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) na účet právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu, v tomto prípade všeobecných súdov rozhodujúcich v spore sťažovateľa, nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom

prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 56/03, II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

Ústavný súd preto preskúmal opodstatnenosť predloženej sťažnosti v naznačenom smere, predovšetkým možnosť preukázania príčinnej súvislosti medzi postupom všeobecných súdov a základným právom upraveným v čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľ v petite sťažnosti namietal.

Z priložených rozhodnutí všeobecných súdov ústavný súd zistil, že vo veci, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie označených práv, rozhodol Okresný súd Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 6 C 166/06 zo 4. júna 2007 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol. Na základe odvolania podaného sťažovateľom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 Co 240/2007 zo 17. októbra 2007 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Článkom 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje ochrana viacerých záujmov, predovšetkým právo na prístup k súdu a právo na spravodlivý proces, ktorému ochranu poskytuje aj čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa

čl. 6 ods. 1 dohovoru by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím.

V prípade sťažovateľa však nešlo o odmietnutie spravodlivosti majúce za následok porušenie označených práv, ale o prípad, keď základné právo na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie bolo v celom rozsahu realizované, aj keď nie podľa subjektívnych názorov sťažovateľa. Sťažovateľova nespokojnosť s obsahom rozhodnutí všeobecných súdov nie je dôkazom ich neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným.

Ústavný súd stabilne judikoval, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. I. ÚS 24/00, III. ÚS 53/02). K tomu treba dodať, že aj taký zásah podlieha princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, a preto je podmienený tým, že zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne konanie všeobecného súdu nie je napravitel'né účinným procesným prostriedkom alebo postupom nadriadeného alebo inštančne vyššieho stupňa všeobecného súdu.

Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 6 C 166/06 zo 4. júna 2007, ako aj rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 5 Co 240/2007 zo 17. októbra 2007 obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov na ich výroky a ústavný súd nezistil porušenie ústavnoprocených princípov konania pred týmito súdmi podľa čl. 46 až 50 ústavy.

Ústavný súd tiež nezistil, že by závery všeobecných súdov boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takom prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie

na prehodnocovanie záverov všeobecných súdov. Tvrdenia sťažovateľa preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny súdneho konania, ktoré skončilo nepriaznivým výsledkom pre sťažovateľa, čo však nemožno spájať s pojmom spravodlivý proces a porušovaním jeho princípov.

Sťažovateľ tvrdil, že krajský súd ako odvolací súd porušil jeho právo na spravodlivý proces, pretože nebral do úvahy, prípadne sa nezaoberal dôvodmi tvrdenými sťažovateľom, ako aj jeho právnou argumentáciou.

Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal i ďalšie navrhnuté dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (§ 211 OSP). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivý proces (obdobne napr. IV. ÚS 176/05).

Vychádzajúc z týchto úvah je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a tvrdeným porušením základného práva sťažovateľa na spravodlivý proces. Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviedol: *„V prejednávanej veci bolo medzi účastníkmi konania nesporné, že žalovaný 1/ je*

dlžníkom žalobcu, ďalej že v čase kedy už žalobca mal vymáhateľnú pohľadávku voči žalovanému 1/, previedol žalovaný 1/ svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ktorá je predmetom napadnutých kúpnych zmlúv na žalovaného 2/ a žalovaný 2/ potom následne túto nehnuteľnosť previedol na žalovaného 3/. Vklad vlastníckeho práva pri prevode nehnuteľností bol v oboch prípadoch povolený rozhodnutím Správy katastra v P. (...).

Žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia neplatnosti kúpnych zmlúv medzi žalovanými 1/ a 3/ a teda podal určovaciu žalobu podľa § 80 písm. c/ O. s. p.

Podľa § 80 písm. c/ O. s. p. návrhom na začatie konania možno uplatniť aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

S poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenie, súd prvého stupňa mal v prvom rade zistiť, či žalobca má naliehavý právny záujem na podanej žalobe. Vo svojom rozhodnutí súd prvého stupňa neuvádzal, v čom videl naliehavosť právneho záujmu žalobcu na danej určovacej žalobe.

Žalobca pred odvolacím súdom (ale aj v prvostupňovom konaní) naliehavosť právneho záujmu odôvodňoval tým, že má voči žalovanému 1/ pohľadávku, ktorá bola uplatnená v exekučnom konaní a táto pohľadávka doposiaľ nebola vymožená, pretože došlo k napadnutým kúpnych zmlúv. Určenie neplatnosti kúpnych zmlúv ovplyvní právne postavenie žalobcu voči jeho dlžníkovi - žalovanému 1/. Odvolací súd sa s týmto názorom žalobcu nestotožnil a dospel k záveru, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na žalobe, ktorú podal.

Naliehavý právny záujem na určení podľa platnej súdnej judikatúry je najmä tam, kde by bez požadovaného určenia bolo ohrozené právo žalobcu alebo kde by sa bez tohto určenia, jeho právne postavenie stalo neistým. Určovacia žaloba má preventívnu povahu a má za účel poskytnúť ochranu právnenému postaveniu skôr, než dôjde k porušeniu právneho vzťahu alebo práva.

Súd je viazaný žalobným návrhom, okrem konaní, ktoré môže začať i bez návrhu, čo však nie je prejednávany prípad. Žalobcove právo na zaplatenie dlžnej sumy od žalovaného 1/ bolo priznané právoplatným súdnym rozhodnutím, čo znamená, že jeho právo a právne postavenie nie sú ohrozené, či neisté. Občiansky zákonník v ust. § 42a upravuje odporovateľné právne úkony, ktorý inštitút slúži na zabezpečenie

občianskoprávnej ochrany veriteľa pred takými právnymi úkonmi jeho dlžníka, ktorými sa tento zbavuje majetku za tým účelom, aby sa z neho nemohol uspokojiť jeho veriteľ.

Pokiaľ teda žalobca sa domáhal určenia neplatnosti kúpnych zmlúv, odvolací súd dospel k záveru, že k takémuto určeniu nemá naliehavý právny záujem, pretože z dôvodov, ktoré ho viedli k podaniu žaloby jednoznačne vyplýva, že jeho naliehavý právny záujem sa viaže na iný druh žaloby.

Nedostatok naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe je vždy dôvodom na zamietnutie žaloby, pričom túto dôkazovú povinnosť má vždy žalobca. Pokiaľ teda súd prvého stupňa žalobu zamietol, je jeho rozhodnutie vecne správne už i z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobcu na podanej žalobe.

Súd prvého stupňa v prejednávanej veci posudzoval dôvodnosť žaloby podľa hmotného práva a teda zisťoval, či dané právne úkony - kúpne zmluvy, sú platnými právnymi úkonmi. Dospel na základe vykonaného dokazovania k záveru, že ide o platné právne úkony, pretože žalovaní 1/ až 3/ pri uzatváraní kúpnych zmlúv postupovali v zmysle svojho dispozičného práva, ktoré im dáva Občiansky zákonník. Odvolací súd sa s týmto názorom súdu prvého stupňa stotožnil, pretože kúpne zmluvy majú všetky zákonom predpísané náležitosti. Pokiaľ žalobca poukázal na neplatnosť podľa § 39 Občianskeho zákonníka a teda že dané úkony účelom odporujú zákonu, keďže sa nimi sledovalo znemožnenie uspokojenia pohľadávky žalobcu voči žalovanému 1/ je potrebné uviesť, že vlastnícke právo žalovaného 1/ k predmetu kúpnej zmluvy tým, že má dlh voči žalobcovi, nebolo obmedzené. Žalovaný 1/ platne previedol svoje vlastnícke právo na žalovaného 2/, ktorý potom následne platne previedol vlastníctvo na žalovaného 3/. V konaní nebolo ani preukázané, že išlo o simulované právne úkony, ako tvrdil žalobca.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil, (...).“

Takto koncipované odôvodnenie dalo vyčerpávajúcu odpoveď na skutkovú a právnu podstatu odvolania, ako aj samotnú podstatu sporu o určenie neplatnosti kúpnych zmlúv, a preto jeho obsah neosvedčuje okolnosti majúce za následok sťažovateľom namietané porušenie jeho práva na spravodivý proces.

Ústavný súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou opakovane vyslovil, že ak sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu nemohlo nastať, ústavný súd návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. II. ÚS 70/99, III. ÚS 45/03).

Ústavný súd napokon poukazuje na to, že rozhodovanie o zrušení sťažovateľom označeného právoplatného rozhodnutia krajského súdu vyplýva z čl. 127 ods. 2 ústavy a prichádzalo by do úvahy iba v tom prípade, ak by nadväzovalo na rozhodnutie o vyslovení porušenia jeho práv. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. marca 2008